

lemmer fra deres Partistader begynde at lette deres Samvittigheder. Det minder lidt om Fjerboldspil. Man begynder med at kaste en Bold fra den ene Side til den anden og siger: Havde De gjort, som jeg vilde den Gang, havde det været meget bedre. Men det modsatte Parti giver Bolden tilbage og siger: Nej, De har stemt for noget meget værre end det, vi vilde have ført igennem osv. De rensede deres politiske Samvittigheder. Men hvis de Herrer tro, at de egentlig overbevise det store Vælgerfolk, slaar det ikke til. Nej, Vælgerfolket betragter det som en privat Fornøjelse inden for Kasernens Mure, hvorledes man klarer sin Stilling der, men hvordan Skattelovene ellers ere, naar de komme ud og skulle til at virke i Realiteten, se de ganske anderledes paa.

At der nu ses med forskellige Øjne paa disse Love, som foreligge her, er givet. Det beror paa, hvor man staar og ser paa det. Den opgaaende Sol for nogle af Klodens Beboere er den nedgaaende Sol for andre af Klodens Beboere. Saaledes gaar det ogsaa med Skattelovene. For nogle se de ud som stigende Lys og Liv og Varme, andre se, at det gaar ned ad Bakke for dem. Og saaledes gaar det med alle de Billeder, der ere fremdragne under denne Debat. Det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen) saa i Skattelovene en fyldig og kraftig — han sagde ikke fed, men det fik jeg Indtryk af, at han mente — Rachel. Det er jo muligt, at de se saaledes ud for ham. Jeg er vis paa, at sete fra den anden Side ville de se ud som en mager Rækel. Maa jeg indskyde den almindelige Bemærkning, at det rent psykologisk set er ganske morsomt at lægge Mærke til, hvordan Folks Idealer danne sig for dem. Allerede Darwin har gjort opmærksom paa Modsætningerne i Valget. At det ærede Medlem for Sæby tænker sig det kvindelige Ideal som fyldigt og stort og kraftigt, forstaar jeg saa overmaade godt. Hvis f. Eks. den ærede Justitsminister havde talt, vilde Idealet blive noget elegant, spinkelt og fint, det er jeg vis paa. Men jeg vil dog ogsaa gøre det ærede Medlem for Sæby opmærksom paa, at Kvinder af den Art, som han omtalte, og som han sagde, at vi skulde kende paa deres Frugter, efter den almindelige Opfattelse ikke er dem, som faa de bedste Frugter.

Nu er, som jeg sagde, det, det kommer an paa, hvordan Folket, Vælgerne, se paa Skattelovene, og der kan det ikke nytte, at vi komme og fortælle dem, at vi have

til fulde godtgjort, at det var en Gave, eller at det ikke var en Gave, at det var en Retfærdighedshandling, eller det ikke var en Retfærdighedshandling. Nej, de ville ganske simpelt sige: Hvor meget skal jeg betale? Faar jeg en Lettelse, eller faar jeg et Paalæg? Saa kunne I for mig kalde det, hvad I ville. Det er det Standpunkt, de indtage, og det er det, vi komme til at staa over for. Og naar man skal svare her og forsvare sit Standpunkt, er det ikke ueffent at kunne sige, at der er noget, der hedder Retfærdighed: Vi have fordelt det hele efter Retfærdighed, vi ere gaaede ens til Værks over for By og Land, vi have ikke forfordelt nogen med vor gode Villie. Det er efter min Mening det eneste, der kan siges navnlig til de Vælgere, der have faaet Paalæg — dem, der have faaet Lettelse, kommer man lettere ud af det med. Og der vil jeg gerne henlede det høje Tings Opmærksomhed paa, at der er nogle Pletter — de ere omtalte forskellige Gange — paa de nuværende Love, som ere af den Art, at de i høj Grad angribe Lighedsprincippet, Pletter, der dog endnu ikke ere gaaede saa dybt ind i Frugten, at de ikke kunne fjernes ved en lille heldig og nem Operation, og Pletter, som jeg anser det for givet, at man bør fjerne, naar man først er bleven opmærksom paa dem, for at gavne hele Frugten. Enkelte af dem ere allerede omtalte, men jeg maa opholde det høje Ting en kort Tid med at omtale dem igen.

I Fjor, da Lovene vare til Behandling her, vare de af en noget mindre utiltalende Form for Bylivet. Der var et langt større Kommunitilskud, end der er nu, der var en mindre Ejendomsskyld til Staten, hvilket tillod, at Byernes Indtægt, som bestaar i Forskellen mellem Bygningsafgiften og Ejendomsskylden til Staten, var større. Det er anderledes nu. Der er for Ejendomsskylden indført den Forandring, at Besætning og Inventar ikke tages med. Ganske vist ere ogsaa Maskiner undtagne, men det er jo klart, at en saadan Forandring, hvor retfærdig den ellers i og for sig kan være — jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, jeg tror nu ikke, den er ganske retfærdig —, er i Byernes Disfavør. For den færdige Bygning i en By mangler kun selve Beboerne. Det gælder Hovedparten af Ejendommene, baade dem, der udlejes, og dem, der ikke udlejes, det er kun et ganske forsvindende Antal Bygninger, der ere Fabrikker. Derimod er det paa Landet hele det store Antal af Ejendomme, der bruges til Landbrug, hvor